

Това е България!

... „Днесъ българскиятъ народъ изнемогва. Стопанството му е умъртвено. Финансиитъ му се крепятъ на заеми. А какво очаква утрешния день това нещастно население, което вѣчниятъ кошмаръ дебне и предварително убива у него всѣкакъвъ подеиъ за работа?

Елате ги вижете!

Лица бледи, изпити, въ които едваиъ мъждѣятъ две вдлѣбнати очи, носещи страшния образъ на изнемогването и отчаянието. Никаква сѣнка отъ радостъ вие нѣма да съзрете на тѣхнитъ лица.

Хиляди инвалиди отъ войната, самоотверженитъ герои на племето, чезнатъ всѣки день, безъ да чуятъ една крепителна дума, която да ги обнадежди. Въ гърдитъ на тия доскорошни челичени мъже, които разнасяха по бойнитъ полета българското „ура“ като бѣсна хала, сега въ тѣхъ се е загнѣздила несретната унилостъ, предвестница на най-страшното отчаяние.

Въ тия мразовити дни, когато другаде въ уютни кѣтове охолно се разтила смѣхътъ и безгрижието, въ тия дни, когато вихърътъ вънъ зловещо съска, българинътъ много често си лѣга безъ вечера.

Много семейства въ София отъ пестеливостъ биватъ често принудени да се лишаватъ отъ електрическото освѣтление. Често сѣмъ виждалъ, какъ тѣхнитъ дечица, изнемогващи, стоятъ наведени на прозореца и отъ тамъ тѣ учатъ урока си, използвайки свѣтлината отъ близкостоящия електрически стѣлбъ. Много други семейства на чиновници съ по 5—6 деца често пѣти сж заставени да си лѣгатъ, безъ да турятъ трохица хлѣбъ въ устата си, а понѣкога само храната имъ се състои въ пиенето на боза съ надробенъ въ нея хлѣбъ. Сжщо така вие не можете да останете равнодушни, когато въ народни празници вие виждате да дефилиратъ предъ васъ децата на тия нещастни българи въ дрипи.

Дългъ се налага отъ името на самата човѣщина да подпомогнемъ на този онеправданъ народъ. Достатѣчни сж тия 10 години, прекарани въ толкова тежки терзания и непоносими усилия! Нека бждеиъ виликодушни, ако искаме да предпазимъ единъ народъ отъ израждане, отъ явна гибель. . . .“

* * *

Така писа единъ отъ вестниците на „победителитъ“.
Гласъ въ пустиня!